

prebiral je sveto pismo in druge verske knjige. L. 1836. je osnoval časopis „Sovremennik“, no, ni mu bil dolgo urednik, ker mu je morilčeva krogla pretrgala nit njegovega kratkega a viharnega življenja. Posameznosti in pravi vzroki nesreče niso še znani. Ustrelil ga je v dvoboju baron Dantès-Heeckern, sin holandskega poslanca, katerega je bil Puškin zaradi neke rodbinske razmere poklical na dvoboj. Padel je dné 17. prosinca l. 1837., zadet ne daleč od želodca, in je umrl dva dni potem po strašnih mukah. Pri njegovi smrtni postelji so stali Žukovskij, A. I. Turgenev in drugi. Zakopan je v Svjatogorskem samostanu, ne daleč od njegovega posestva Mihajlovskega. V Moskvi so ob stoletnici njegovega rojstva postavili spomenik in ga odkrili slovesno dné 9. mal. srpana l. 1880. Ob tej priliki

je imel Dostojevskij navdušen govor na Puškina. Puškin je oslobodil rusko književnost posnemanja, katera je zavladala v njej od Lomonosova sem; dal ji je potrebno samostojnost. Tvarino za svojo poezijo je zajemal iz narodnega življenja, a obdeloval jo je umetno, zato imenujemo njegovo šolo umetniško. Puškin je bil prvi pesnik-umetnik; poezija mu je bila, kakor sam pravi, strast. Od njega se začneja umetniško-narodna dōba. Od te dōbe nadalje se trudijo pesniki in prozaiki, da družijo narodno svojstvo z občno zapadno omiko in tako stvarjajo dela, ki so primerna potrebam ruskega življenja. Puškin je pisal lirske in epske pesmi in tudi prozo; zapustil je veliko še nedogotovljenega. To priča, da njegov pesniški genij ni bil dosegel svoje popolnosti.

U b o g i p e v e c.

Dà, mnogo pel sem — zdaj se čudim,
Ko zrem v minulost zatopljen,
Kakó, da še se s petjem trudim,
Saj méni záme se nobèn.

Ljubav sem v dnu srca zajemal,
Izlival sem jo v sladek spev,
A kdo se je za to zavzemal,
Kar srca mojega je gnev?

Modrosti svoje zadnje kote
Prebrskal sem in uk delil,
A narod misli, da so zmote,
Kar s potnim čelom sem rodil.

Pač karal sem napák napake,
O lepem, blagem le sem pel;
Komú so marí pesmi take?
Ni hotel — ali ni umél.

Ljubezen, slogo, mir oznanjal,
Jednost, bratsko sem srcé;
Pa ménijo, da sem le sanjal,
Teh glasov čuti ne hoté.

Izpregel bom te, pegaz bedni,
In tebi, vila, dal slovó:
Kedó bi živel v skrbi vedni
In mučil si zastonj glavó!

Anton Hribar.

Našim Amerikancem.

Danes solnca žarki zlati
Sijajte mi še z nebá,
Ko mi je odpotovati
Onkraj širnega morjá.

Vas domača, kočá mala,
Mili nepozabni kraj,
Vrtec sadni, trata zala,
Grički divni, tihi gaj:

Odhajate vas pozdravljam,
Pogledavam vas solzeč.
S težkim srcem se poslavljam,
Morda se ne vrnem več.

Mati mila, oče dragi.
Sestra ljuba, blagi brat:
Daj mi na domačem pragi
Desno v desno še enkrat.

Naj, pustite, vas objamem,
Ljubi moji, za slovó,
Predno palico si vzamem
In v neznano grem zemljó.

Ptički drobni, le žgolite,
Le šumljaj mi bistrí vir,
Z doma znanca me spremite,
In olajšajte mi tir.

Vetrič dihni v jadra bela,
Brod odrini na vodé,
Krmí, vódi roka smela
V daljne kraje čez morjé.

Z Bogom, z Bogom, zemlja draga,
Z Bogom moj domači rod,
Da na bolje ti pomaga,
Seda sinek tvoj na brod.

Iskat spejem blagostanja,
Zemljo sreče in medú;
Ko mi istina bo sanja
Vrnem zopet se domú.

Anton Hribar.